

Bogár László: „Mondj el mindent!”

2012 november 21. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Minden társadalom számára az egyik legfontosabb feladat, hogy pontosan megismerje saját bels? szerkezetét, s hogy politikai életét a társadalom valóságos jellemz?ihez igazítsa. Vagyis hogy politikai szerkezete alkalmas „tükre” legyen társadalmi viszonyainak.

Ezért a magyar társadalom valóságos szerkezete és politikai tagoltsága között fennálló nyilvánvaló feszültségek megismerése dönt? fontosságú lenne ahhoz, hogy végre esélyünk legyen elvégezni a két legdönt?bb m?veletet: helyzetünk elbeszélését és teend?ink megbeszélését.

A valós tagoltság megismerését azonban szinte teljesen lehetetlenné teszi, hogy a politika uralkodó áramlatai olyan nyelvet használnak ehhez, amely alkalmatlan a valóság feltérképezésére. A magyar társadalom kétségkívül történelmének egyik legnehezebb id?szakát éli. Fizikai és erkölcsi, szellemi energiái kimerül?ben vannak, s az uralkodó nyelven sem ezt, sem e kimerülés okait nem lehet elbeszélni. Az uralkodó nyelv ugyanis a minket függésben tartó birodalom konstrukciója. Azé a birodalomé, amely önmagát nem létez?nek, a létét feltételez?ket pedig összeesküvéselmélet-gyártó paranoiásoknak tekinti, és ezzel a kör be is zárul.

Ezen a nyelven tehát semmi sem beszélhet? el a lényegb?l, vagyis abból, hogy a lepusztulás f? oka maga a birodalmi kifosztás. Pontosabban az, hogy a birodalom lényegesen több er?forrást von el, mint amennyi még lehet?vé tenné, hogy a magyar társadalom folyamatosan képes legyen újratermelni a tartós és kiszámítható birodalmi kifosztás feltételeit. A birodalom helyi kollaboráns struktúrái, vagyis akik az uralkodó nyelvet is m?ködtetik, ezt nemcsak hogy nem engedik láttatni, hanem folyamatosan mindent megtesznek azért, hogy a kifosztásunkból ered? egyre súlyosabb deficitet álságosan éppen a magyar állam, illetve polgárai hedonista hajlamaira vezessék vissza.

Ebb?l azonban számukra logikusan az következik, hogy a helyzet megoldását e kifosztás további fokozása jelentheti csupán. Az általuk er?ltetett univerzális gyógymód ugyanis a strukturális reformokat ajánlja minden bajra. Ennek lényege, hogy az államnak radikálisan csökkentenie kell azokat a kiadásokat, amelyek a „bennszülöttek” testi-lelki újratermelési folyamatait alapozzák meg, tehát az egészségügyi-szociális, oktatási-kulturális rendszerekre fordított összegeket. Nyilván azért, hogy egyre nagyobb er?források kiszívását tegye lehet?vé a birodalom számára. A 2010-ben kormányra került er?k ugyan megpróbáltak kitörni az uralkodó nyelv hamis értelmezési

kereteb?l, de az elmúlt két és fél év fejleményei azt igazolták, hogy ez korántsem olyan egyszer?, mint ahogyan kezdetben látszott. Mégpedig azért nem, mert egyfel?l a birodalom rendelkezik a megtorlás minden eszközével, másfel?l pedig a magyar társadalom jelent?s része valójában továbbra is a hamis értelmezés ketrecében verg?dik. Vagyis ahogy a sokszor idézett népdal mondja: „vezetteti magát szembekötve, vakon”. A magyar társadalom alapvet? beszédtereit ugyanis, „szabadságharc” ide vagy oda, továbbra is a birodalmi kollaboránsok határozzák meg. És mivel a társadalom dönt? többsége számára egy kormány legitimációját alapvet?en az jelenti, hogy képes-e az anyagi létfeltételek folyamatos és érzékelhet? javítására, a birodalmi kifosztás következtében a dönt? többség helyzete – akárcsak az elmúlt 30-40 év során mindig – most is folyamatosan romlik. Vagyis a jelenlegi kormányt alkotó er?k súlyos és veszélyes kommunikációs csapdába kerülhetnek. Ennek lényege az, hogy miközben igyekeztek érvényt szerezni nemzetstratégiailag helyes felismeréseiknek, a birodalmi megtorlás alapvet?en sikeresen akadályozza meg, hogy a magyar társadalom többségének életfeltételei érezhet?en javuljanak.

Dönt? fontosságú kérdés tehát, hogy a lassan kibontakozó, hosszú választási kampány során sikerül-e a viszonyokat úgy átalakítani, hogy a többség számára mégis elbeszélhet? legyen a lényeg. A Bajnai nevével fémjelezhet? törekvés lényege viszont éppen az, hogy ezt megakadályozza. Az Együtt 2014 egy szociológiai-politológiai értelemben kétségtelenül érdekes kísérlet arra, hogy a kollaboránsok elérjék: a kifosztott többség ismét attól a struktúrától várja helyzetének megoldását, amely az eddigi kifosztást el?idézte. Vagyis hogy „a szembekötve vakon vezetés” továbbra is meghatározó maradjon a magyar társadalomban. És ennek a veszélye sajnos reális. A magyar társadalom kifosztott többsége ugyanis – noha els?sorban anyagilag érzi magát legy?zve – valójában érzelmi, indulati, mentális, morális és intellektuális vesztese a folyamatoknak. Az MSZP és a Fidesz legjobb és legrosszabb parlamenti aránya között az elmúlt huszonkét év választásait összevetve több mint ötszörös, illetve több mint tízszeres különbség adódik. Ez arra utal, hogy a magyar választók zöme hajlamos csodát várva egekbe emelni egyes politikai alakzatokat, ám a menetrendszer?en bekövetkez? csalódások nyomán hajlamos a brutálisan túlreagált büntetésre is. Az el?ttünk álló kritikus másfél év során dönt? fontosságú, hogy a „dolgok néven nevezése” terén képes lesz-e a jelenlegi kormány kitörni ebb?l a kommunikációs csapdából. Tavaszi évértékel? beszédében Orbán Viktor a következ?ket mondta: „Megkérdeztem a feleségemet, mir?l beszéljek…Azt válaszolta, mondj el mindent… No, abból baj lesz…!” Hát lett. És lesz is, ha továbbra is ebben a csapdában verg?dünk .

Bogár László - magyarhirlap.hu

Ajánló